

Sygn. akt I CZ 52/09

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Wojciech Jan Katner

w sprawie ze skargi M.M.

o wznowienie postępowania

w sprawie z wniosku M.M.

przy uczestnictwie H.Ł.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w W.

z dnia 26 września 2007 r., sygn. akt [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 października 2009 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 marca 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę M.M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 26 września 2007 r., w sprawie z wniosku M.M. z udziałem H.Ł. o stwierdzenie zasiedzenia.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że skarga o wznowienie postępowania powinna czynić zadość warunkom pozwu oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, podstawę wznowienia wraz z uzasadnieniem, okoliczności stwierdzające zachowanie terminu do wniesienia skargi oraz wnioski o uchylenie lub zmianę zaskarżonego orzeczenia. Zachowanie tych warunków jest niezbędne, aby skarga mogła zostać rozpoznana. Sąd stwierdził, iż skarżący nie wykazał podstaw wznowienia postępowania określonych w art. 403 § 2 k.p.c., gdyż okoliczności wskazane w uzasadnieniu skargi były znane Sądowi drugiej instancji rozpoznającemu uprzednio apelację skarżącego. Ponadto z treści powołanego przepisu wynika, że wykrycie nowych okoliczności lub środków dowodowych może stanowić podstawę wznowienia tylko wtedy, gdy pozostają one w związku przyczynowym z wynikiem sprawy, a strona nie mogła z nich skorzystać. Tymczasem skarżący mógł skorzystać z dowodów, na które powołał się w skardze, co spowodowało odrzucenie skargi na podstawie art. 410 k.p.c. w zw. z art. 403 § 2 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego skarżący zarzucił obrazę przepisów postępowania cywilnego tj. art. 410 k.p.c., poprzez wadliwe dokonanie wykładni podstawy wznowienia postępowania objętej treścią art. 403 § 2 k.p.c. i w konsekwencji odrzucenie skargi o wznowienie postępowania spełniającej wymogi formalne dla tego typu pisma procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 410 § 1 k.p.c. skarga o wznowienie postępowania nie oparta na ustawowej podstawie podlega odrzuceniu przez sąd na posiedzeniu niejawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, zgodnie z którym skarga podlega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej

podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nie odpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w niej okoliczności odpowiadają wprowadzonej przewidzianej w ustawie podstawie wznowienia, to jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 2009 r., IV CZ 37/09, nie publ.; z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, nie publ.; z dnia 25 października 2006 r., III CZ 65/06, nie publ.; z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, nie publ.; z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, nie publ.). Sformułowanie zatem podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisowi art. 403 § 2 k.p.c. nie oznacza jeszcze oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia. Zachodzi potrzeba zbadania dopuszczalności skargi poprzez stwierdzenie, czy zachowane zostały warunki, które umożliwiają jej rozpoznanie. Oceny tej sąd dokonuje na podstawie twierdzeń zawartych w samej skardze, przy czym nie należy utożsamiać tego z badaniem jej zasadności.

Zgodnie z treścią art. 403 §2 k.p.c. można żądać wznowienia zakończonego prawomocnym wyrokiem postępowania w razie wykrycia takich środków dowodowych lub okoliczności faktycznych, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu, a które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Wskazując zatem te okoliczności lub dowody, podać trzeba równocześnie, w jakim zakresie ich uwzględnienie mogłoby zmienić podstawę orzekania, wpływając tym samym na treść rozstrzygnięcia, sąd zaś dokonuje analizy, czy taka zmiana jest w istocie możliwa. Poddanie ocenie skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem wniesionej w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że środki dowodowe wskazane przez skarżącego nie pozostają w związku przyczynowym z wynikiem sprawy i nie mogą mieć wpływu na jej rozstrzygnięcie. Żaden z nich nie może bowiem podważyć zasadniczej tezy Sądu Okręgowego w W., zawartej w uzasadnieniu postanowienia z dnia 26 września 2007 r., iż wnioskodawca M.M. nie mógł skutecznie zasiedzieć wskazanego przez siebie udziału w nieruchomości będącej lokalem mieszkalnym, ponieważ on i jego poprzednicy prawni posiadali tylko część tego lokalu w postaci jednego z pokoi, a taka część nie jest samodzielna rzeczą i jej posiadanie nie może prowadzić do zasiedzenia ani tej części, ani udziału w nieruchomości lokalowej. Przedstawione przez skarżącego dowody nie mogą zmienić oceny, iż nie wykazał on

współposiadania przedmiotowego lokalu, a jedynie posiadanie jednego z jego pomieszczeń i przez to wniosek o zasiedzenie udziału w całości nieruchomości był bezzasadny. Ponieważ wskazane w skardze środki dowodowe nie mogły mieć wpływu na wynik sprawy, nie spełnione zostały wymagania określone w art. 403 § 2 k.p.c., a zatem skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem należało odrzucić zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

